

УКРАЇНСЬКА ДЕРЖАВА ПОНАД УСЕ!

Видання Історичного клубу “Холодний Яр”

2022 рік
Травень
Число 5 (435)

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Російський бліц-криг закінчиться бліц-крахом

Передплатний індекс 33545

“УВІГНАТИ НІЖ У СЕРЦЕ РОСІЇ НЕГАЙНО”

закон... знаходить свій вислів виключно в національних конфліктах... Ми виголошуємо, що візьмемо силою те, що нам належить по праву...”

І озброєний український народ став на прю зі своїм поневолювачем.

І ось 105 років по тому: весна 2022-го. Революційно змінилася психологія мільйонів людей: зараз в Україні вже немає русофії як організованого руху. Тепер тільки русофоби населяють Україну. Зник “руський мір”, а його рештки поховались і притихли.

Ми є свідками історичних подій, головна з яких – творення великої української нації. Нині вже ніхто не соромиться (як колись), що він українець. Важливо й те, що ніхто в Україні не пишається, що він “руський”. Тепер усі горді, що вони українці. А ненависть до росіян зашкалює.

Ця війна була нам потрібна, щоб відчувати свою силу.

В очах європейців українська нація піднялася на неочікувану висоту. З такою повагою до нас європейці ще ніколи не ставилися.

Ця війна була нам потрібна, щоб Європа відчула нашу силу. З аутсайдера на міжнародній арені Україна перетворилася на європейського лідера. Якщо раніше Україна асоціювалася з Чорнобильською катастрофою, корупцією і поганими дорогами, то зараз – із хоробрістю мільйонів.

У європейських країнах із жахом думають, що Росія може прийти з війною на їхні землі, тому й усі – навіть нейтральні країни! – бажають перемоги Україні, бажають, щоб Україна зупинила Росію.

Останній рік я весь час наголошував, що такої сильно підтримки на міжнародній арені Україна ніколи не мала, і саме завдяки цій підтримці ми маємо шанс встояти.

Але підтримка Заходу виявилася ще більшою, ніж ми розраховували.

Можливо, й сам Захід не думав, що так далеко заїде в боротьбі проти Росії.

Росія опинилася в оточенні недружніх народів і з великодержави стала світовим ізгоєм...

Україною захоплюються зірки Голлівуду. Значить, скоро з'являться криваві бойовики про супернів-українців, і ці фільми підкорять світ. Нами захоплюватимуться, як ми захоплюємося “Агентом 007”.

Нагадаю, що навесні 1917 р. мільйони українців палко бажали “увігнати ніж у серце Росії нехайно”. І зараз точно таке бажання! Увігнати ніж у серце Росії вже цього, 2022 року. І нехай нам допоможуть небесні й землі сили!

Україна мілітарна – Україна переможна!

Роман КОВАЛЬ

“Війна. Здавалось би, однозначно негативне явище, уособлення зла, насильства, всіх можливих нещастів: епідемії тифу і мародерства, лихоманки бандитизму та ґвалтувань, потоків і рік – у прямому, не переносному значенні – крові... – писав я у 1999 р. в передмові до книги “Отамани Гайдамацького краю: 33 біографії”. – Чи може бути якась інша оцінка війни? Може. Війна – це максимальне напруження всіх сил народів-учасників, це величезний виплеск творчої та деструктивної енергії, це колосальний державотворчий ентузіазм. Це, нарешті, поява героїв. Без яких існування народу немислиме”.

До Лютневої революції 1917 року, яка стала наслідком Першої світової війни, далеко не всі українці признавалися до українства. Лютнева революція зірвала полуду з мільйонів очей, і українці “побачили всю кривду, яка творилася над ними як українцями”.

ТАКА БАЖАНА ПЕРЕМОГА ПІД КРУТАМИ

2 березня, на 7-й день війни, прийшла радісна новина: ми перемогли москалів під Крутами. Вбито близько 200 окупантів. Переконлива відповідь через 104 роки!

І ось 17 квітня Крутівська ОТГ, що на Чернігівщині, оприлюднила фотографії залишків 90-ї танкової дивізії з Єскатин-бурга, яка місяць топтала нашу рідну землю, нашу Ніжинщину. На фото – результат роботи ЗСУ.

Крутівська ОТГ повідомила: “У боях відзначилась і тероборо-

на Ніжина (в лавах котрої воювали і козаки нашої громади), яка стояла на передових блокпостах та проводила зачистку. Багато роботи нашими козаками з тероборони було докладено для того, щоб скоординувати удари по противнику та передати точні дані розташування ворожої техніки”.

“Козаки нашої громади!” Як гарно звучить!

У боротьбі за свободу наша нація знову стає козацькою нацією!

ЧУДОВІ НОВИНИ

Затримано голову 5-ї московської колони Медведчука! Голова СБУ Іван Баканов розповів деталі спецоперації: ФСБ РФ намагалась вивезти Медведчука спочатку до Придністров'я, а згодом – до Москви. Медведчука під виглядом військового ЗСУ нібито в супроводі колег хотіли довести до українського кордону. Там човном переправити до т. зв. Придністровської Молдавської Республіки, де на нього вже чекала евакуаційна група спецпризначенців ФСБ. Арешт Медведчука дає сигнал кожному зраднику України – ніхто не уникне покарання.

Уповноважений із захисту державної мови Тарас Кремінь вважає, що з нового навчального року предмет “російська мова” у школах необхідно замінити на інші дисципліни. Вже з 1 вересня цю дисципліну замінити іншими, збільшивши частку вивчення інших важливих предметів, а саме “Історія України”, “Українська мова”, “Українська література”, “Математика” та “Англійська мова”, – цитує Креміня пресслужба омбудсмена. Уповноважений також наголосив на важливості перегляду навчальної програми із “закордонної літератури”, адже в ній досі велика увага приділяється вивченню російських письменників.

На жаль, Володимир Жириновський не дочекався нашої перемоги. І здох. Про це із сумом повідомив спікер Думи В'ячеслав Володін. Він сказав про головного російського чорта: “Яскравий, талановитий політик. Людина, яка глибоко розуміла, як влаштований світ, і багато чого передбачала. Його особистість настільки масштабна, що без нього важко уявити історію розвитку політичної системи сучасної Росії”. “Настільки

масштабний”, що, сподіваємося, Росія не зможе без нього існувати. Думаю, що його треба покласти в мавзолей. Замість Леніна. А Леніна подарувати Зюганову.

Дві батальйонно-тактичні групи 37-ї Окремої механізованої бригади ЗС РФ втратили в Україні близько 50 % особового складу, ще дуже багато солдатів дістали поранення різного ступеня тяжкості. Військовослужбовець цієї бригади звинуватив у загибелі товаришів по службі командира бригади полковника Юрія Медведєва. І переїхав його танком. Невдовзі полковник здох. Москва нагородила комбрига орденом “Мужності”. Цю радісну вістку приніс журналіст Роман Цимбалюк. І все ж цікавить питання – за що нагородили комбрига? За те, що марно поклав сотні своїх солдатів?

КОЗАЦЬКИЙ ДУХ ОЖИВ У НАРОДІ

©Mykhailo Diachenko

Ця війна вже народила героїв, народить ще – героїзм стає масовим явищем.

Бачив у Неті інтерв'ю командира підрозділу тероборони десь під самим Києвом, здається під Бучею. Він, українець, каже (російською мовою): “Он з того лісочка вискакує російська БМП, за нею друга, а потім – танк! І всі водночас стріляють. Я дивлюся на хлопців, а в них очі горять, тільки і чекають команди: фас!”

Оце і є козацький дух! Він знову ожив у народі!

Дух цей запеклий і кривавий. Він очищає нашу землю від російських зайд і мародерів.

Радію, що багато козаків і козачок нашого клубу пішли в ЗСУ, тероборону, ОДЧ “Карпатська Січ” та в інші лідерські формації.

Ця війна випалить зрадників і колаборантів.

Смерть російським окупантам!

Роман КОВАЛЬ

ХОЛОДНОЯРЦІ Б'ЮТЬ ВОРОГА

Саме вони розгромили “елітну” 200-ту танкову бригаду ворога на сумщині. Перші полонені й перші контрнаступи – тяж робота холодноярців.

93-тя окрема механізована бригада “Холодний Яр” – це воїни, які ґартувались у пеклі війни з Росією 8 років!

Іловайськ, Донецький аеропорт, шахта “Бутівка”...

Як і 8 років тому, 93-тя ОМБр нині в перших лавах оборони.

Саме холодноярці захопили легендарний трофей – колону військової техніки ворога. Танки, “Гради”, “КамАЗи”, вогнетна система “Буратіно” та бензовози перейшли на службу в ЗСУ – навіть із паливом!

Більшість цієї техніки вже воює проти окупантів. Та 93-тя ОМБр лише розпала свій апетит. “Ми хочемо більшого. Ми хочемо знищити або забрати усю ворожу російську техніку в зоні нашої відповідальності”, – кажуть холодноярці.

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

ДЕОКУПАЦІЯ СВІДОМОСТІ

У серпні 2005 р. я надрукував у “Голосі України” статтю “Мова Пушкіна чи Путіна?”. Метою публікації в газеті, яку читають у владних кабінетах, було застерігти тодішнього Президента України Віктора Ющенка від підписання на саміті глав держав СНД в зазначеному форматі угоди про гуманітарне співробітництво.

Мушу визнати, що тоді я ще помилявся. Не щодо змісту статті, а стосовно її назви. Але вже невдовзі зрозумів, що не треба протиставляти мову пушкіна та путіна, бо це одна мова – мова експансії. Вже невдовзі я писав, що росія зазви-

чай наступає двома ешелонами – в першому пушкін і балет, а в другому – танки.

Култ пушкіна в совєтському союзі був піднесений у 1937 р. з нагоди сторіччя його смерті. Тобто в розпал репресій, відволюючих від них увагу. В совєтському союзі задовго до “россотрудничества” заснували інститут пушкіна, філії якого діяли в багатьох країнах світу, вербуючи симпатиків, чимало з яких починали з вивчення російської мови, а згодом перетворювалися на агентуру кремля.

Під час Революції Гідності я натрапив на Віш Євгенія Євтушенка, який, висловлюючи підтримку

Україні, посилався на пушкіна: “не-відімкамі на Майдане вместе Пушкін, Брюллов, ми стоим”. Я написав тоді відповідь російському поету:

Шевченко тут у вицвілій шинелі,
Франко з Карпат прибув сюди притьма...
Тут Петефі, Міцкевич, Руставелі,
Та поміж ними пушкіна нема.
Героїв з Львова та Дніпропетровська,
З Полтави й Криму скликала сурма...
Тут Сахаров стоїть і Новодворська,
Та поміж ними пушкіна нема...
Пліч-о-пліч, щоби скинути кайдани,
Позбутися московського ярма,
Стоять тут українці, росіяни,
Татари, але пушкіна нема!
По той бік барикад підносить слово
За тих, хто волю гвалтувати звик.
Сичить: “Іль нам є Європої споріть ново?”,
Грозить: “Іль русскій ат побед атвик?”
Російський бард, нащадок українця
Зі станції сибірської Зима,
Ви проти можновладного злочинця
Тут стоїте, а пушкіна нема.

Пушкін був співцем російського імперіалізму. І коли його ідеологи втовкмачують у голови населенню імперії, мовляв, Пушкін – наше всьо, вони мають рацію. З одним уточненням: їхнє всьо, а не наше.

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ,
письменник

Примітка. Орфографію автора збережено.

ПУШКІНО-ЛЕНІНОПАД: ЯКА КРАСА!

Спочатку передісторія. “У 1904 р. вся офіційна Росія святкувала 250-ліття приєднання України до Московщини (1654 р.), себто наше 250-літнє рабство, а своє панування над українським народом, – писав добродій Юрій Коллард. – На знак протесту Українська народна партія ухвалила висадити в повітря царські пам’ятники в Харкові, в Одесі та Києві. А що в Харкові не було ні одного царського пам’ятника, то ухвалено зірвати пам’ятник Пушкіна, яко «співця єдиної неделимої Росії». (...) Не дивлячися на те, що вибух був сильний, пам’ятник не був ушкоджений”. А “студент технології” Олександр Шевченко, член організації “Оборона України”, здійснив спробу підірвати пам’ятник Пушкіну в Полтаві, а також намагався висадити пам’ятник на честь перемоги Петра I над Карлом XII у Полтаві, сильно його пошкодивши.

І ось 7 квітня 2022 р. в Мукачеві на Закарпатті демонтували погруддя О. Пушкіна та меморіальну “пушкінську” дошку із ЗОШ № 1, яка раніше відмовилася від імені імперського поета. “Це робиться з метою проведення заходів з дерусифікації у зв’язку з військовою агресією Росії проти України”, – йдеться в повідомленні мерії. Мер Мукачеве ще й заявив про наміри перейменувати майже 90 вулиць, скверів, площ та провулків, названих на честь російських діячів культури і політики.

9 квітня Ужгородська міськрада демонтувала пам’ятник Пушкіну (ще 21 березня в Ужгороді не стало меморіальної плити, встановленої до 300-річчя “возз’єднання” України та Росії). 9 квітня пам’ятник імперському поетові знесли в Тернополі. Процес санації від імперської російської культури почався

рішучо! Тепер, думаю, здійсниться багаторічні зусилля просвітянина Юрія Гнаткевича перейменувати в Києві площу Льва Толстого на площу імені українського мецената Євгена Чикаленка.

І справді, Київська міська рада вже почала процес дерусифікації: 15 квітня у столиці перейменували три залізничні станції та одну бібліотеку, які мали назви, пов’язані з країною-агресором. Зокрема, залізнична станція “Київ-Жовтневий” стала називатися станцією “Грушків” (це історична назва місцевості), “Київ-Московський” перейменовано на “Київ-Деміївський”, а “Київ-Петрівка” – на станцію “Почайна”. Гарно!

За словами секретаря Київської міської ради Володимира Бондаренка, рішення щодо перейменувань єдино правильні, оскільки російська культура є частиною російської пекельної пропаганди, зброєю, яку використовують проти українців.

Тим часом у Харкові у брутальний спосіб азовці знесли пам’ятник московському генерал-кату Жукову, який винен у смертях сотень тисяч українців, репресіях, масових розстрілах та мародерстві – грабунку європейських країн. Саме його ідеологічні нащадки зараз бомбардують місто. Бронзового Жукова відвезено на міський смітник. Саме тут його місце!

А ось у Генічеську 18 квітня російські окупанти відновили пам’ятник Леніну – як собаки позначили завойовану територію. Вірю, що це чортівське опудало не довго стоятиме в Генічеську. Але це буде урок для малоросів, які, замість того щоб знищити пам’ятники російських діячів, зберігали їх дбайливо після демонтажу.

Ось ще гарні новини: у Чернівцях демонтовано пам’ятник місце-

вому комуністу Семену Галицькому, 20 квітня у Бердичеві знесли пам’ятник військовим червоної дивізії під командуванням Миколою Шпорас, які у 1919 р. вступили у бій з Січовими стрільцями, а 23 квітня у Києві на площі Перемоги з оруджованого совєтського обеліска добрі люди відбили і скинули з 8-метрової висоти два ордени Леніна – з Бессарабського боку і з боку Повітрофлотського мосту.

Закликаю владу міста Переяслава знести нарешті монумент на відзначення 300-річчя “возз’єднання України з Росією”, тим більше що рішення про це вже ухвалено. Нагадую, що на ньому величезними літерами написано “Навіки з російським народом”.

Час настав. Якщо переяславська влада цього не зробить, то її можна буде звинуватити у колаборації з російським окупантом!

Роман КОВАЛЬ

РОЗШУКУЮТЬСЯ АГЕНТИ МОСКВИ

Щоб встояти в боротьбі з Росією, потрібні не лише перемоги ЗСУ і Нацгвардії, а й перемоги на фронті внутрішньому – у боротьбі з 5-ю російською колоною. Прийшов час покінчити з московською агентурою. Тож пропоную в соціальних мережах ввести постійну рубрику “Розшукується агент Москви”. Розпочнемо її з Дмитрія Джангірова.

Соратник Бузини, палкий українофоб, автор фрази “Ну, яка вони «Небесна сотня»?”, Людина, яка на телеканалі “1+1” у брутальний спосіб знищувала Віктора Ющенка. Джангіров багато років радісно і творчо боровся проти всього українського, зокрема і на ТРК “Київ”, генеральним директором якої був, а також як редактор газети “Вечерние вести”.

На рахунок Джангірова багато антиукраїнських публікацій і виступів. Саме він ревно простеляв дорогу “руському миру” в Україну. На його білих манжетах – кров жінок і дітей Маріуполя, Харкова, Ірпеня і Бучі.

Де він?! Тишком-нишком виїхав? Чи з надією чекає, коли в Київ таки прийдуть орки? На сторінці Д. Джангірова у ФБ натрапив на повідомлення, що його “викрали в кінці лютого”. Є кілька закликів “Свободу Дмитрию Джангірову!”, зокрема від “Владимира Шелеста”, “Елени Федоровой”, “Roman Diezel” та інших його однодумців, а “Юрій

Ванин” закликав російською: “Фашисти, відпустіть Джангірова! Не переказуйте гроші цим укрофашистам!” Нині якась добра людина за Джангірова веде його сторінку у ФБ, поміщаючи правдиву інформацію про злочини росіян в Україні, зокрема і в Бучі.

Отже, загадка, детектив... Якщо Джангіров заарештований чи ліквідований, то в серці моєму запанує спокій. Якщо він переховується, значить, сюжет його життя ще не завершився. У будь-якому разі прошу вважати це публічним зверненням до правоохоронних органів, щоб вони дали роз’яснення і почали (якщо ще цього не трапилося) розслідування антидержавної діяльності Д. Г. Джангірова.

Ось другий “герой” антиукраїнської боротьби: В’ячеслав Піховшек, голос 5-ї московської колонії. Де він подівся? Чого затих, іудо? Чому тебе не чути? Втік чи тихо заповідає своє горе?

Остання публікація на його сторінці у ФБ від 15 січня – російською мовою.

Славцю, чого не коментуєш події війни? Ти ж її наближав. Розкажи про “визволення України” російськими варварами. Пригадуєш, як на початку 1990-х, коли ти працював на Закордонні частини ОУН, ти публічно хвалив мене як “талановитого українського публіциста”, а коли почав отримувати зарплату в україно-

фоба Роднянського, назвав мене на “1+1” назвав ідеологом українського фашизму? Це називається принциповість? Чи нікчемність?

Піховшек чверть століття працював на Москву, заробляючи чималі статки. Тепер він мовчить. Олесь Доній не раз публічно стверджував, що Піховшек був агентом КГБ ще з часів навчання в Київському державному університеті. Ти спростував це, Піховшеку? Чи пишешся цими віхами своєї біографії, бо ти ж колега Путіна, офіцера КГБ?

Звертаюся до СБУ. Я знаю, що у вас зараз багато роботи, але прошу не забути про В’ячеслава Піховшека, багатолітній голос 5-ї московської колонії. Сподіваюся, що ви його вже заарештували. Але хотілося б знати про це.

Треба не забути й про Ганну Герман, яка оспівувала зрадника Януковича, а ще псевдополітолога Михайла Погребинського, який пропагував погляд Москви, про т. зв. експерта Андрія Пальчевського та інших діячів 5-ї московської колонії, яких Путін пхав до влади в Україні. Звичайно, я не всіх назвав, тож звертаюся до українців з пропозицією не дати СБУ забути й інших активних діячів 5-ї російської колонії.

Колаборанти мають бути покарані!

Роман КОВАЛЬ

“ДЕУКРАЇНІЗУВАТИ УКРАЇНУ”

На головному прокремлівському сайті “РІА Новини” вийшла стаття про те, що росіяни прагнуть зробити з Україною. Серед іншого, окупанти хочуть “перевиховати” український народ, а також влаштувати жорстку цензуру в політиці, культурі та освіті. “Має бути проведена тотальна лustrация. Ліквідовані та заборонені будь-які організації, що пов’язали себе з практикою нацизму. Однак, крім верхівки, винна і значна частина народної маси, яка є пасивними нацистами, пособниками нацизму. Вони підтримували нацистську владу та потурали їй. Справедливе покарання цієї частини населення можливе лише як несення неминучого тягаря справедливої війни проти нацистської системи, що ведеється по можливості дбайливо та обачно щодо цивільних

осіб. Денацифікація неминуче буде й деукраїнізацією... Денацифікація України – це її неминуча деевропеїзація”.

“Деукраїнізувати Україну” – значить знищити її. У цьому питанні в нас компромісу не може бути. Мусимо прийняти виклик і намагатися перемогти сатанинську Росію.

АРТИСТИ УКРАЇНИ НА СЛУЖБІ В ПУТІНА

Разом із російськими вбивцями, мародерами і гвалтівниками нам сьогодні протистоїть і концертна агітбригада. Це та нечисть, яка десятиліттями не вилазила з екрана тепер дуже патріотичного телеканалу “Інтер” і “чесала” нашими концертними залами – кіркорів, басков, лорак, повалій, крутий. Всі вони – на боці Путіна і є співучасниками вбивств, мародерства і згвалтувань. Чи мають ці особи і далі носити звання народних і заслужених артистів України?

Нагадую, що народними чи заслуженими артистами України

сьогодні є Ілля Рєзнік, Ігор Крутой, Ніколай Басков, Філіп Кіркоров, Ані Лорак, Ян Табачник, Володимир Гришко, Таїсія Повалій, Ані Лорак, Володимир Данилець, Володимир Мойсеєнко, Світлана Лобода.

Володимире Зеленський, позбавте цих осіб почесних звань!

Сьогодні справжні народні артисти в Україні – це Фагот, Леньо, Хливнюк і багато інших діячів культури, які зі зброєю в руках борються України.

Сергій РУДЕНКО

НОВИНИ СВІТЛІ Й НЕВЕСЕЛІ

Василь Штефко із Закарпаття втратив обидві ноги у 2004 році на заробітках у Росії. Повернувся додому на протезах. Але коли росіяни вдерлися до України, не зміг сидіти вдома. 55-річний військовий Василь Штефко проживав у с. Кушніці на Закарпатті. На другу добу війни він пішов до військкомату. І зараз, попри інвалідність 1 гр., боронить нашу незалежність. Неймовірно!

82 річний дідуся Микола Шевчук з Буковини пожертвував на армію всі свої заощадження: 10 тис. доларів і 100 тис. гривень. 7 березня в бою з окупантами в Пушчі-Водиці загинув ветеран московсько-української війни, офіцер, народний депутат України VIII скликання від ВО “Свобода” Олександр Марченко.

15 березня під Києвом загинув Микола Кравченко-“Крук”, заступник Андрія Білецького, кандидат історичних наук, вікіпедист. 1 березня загинув Миколин батько, який у складі тероборони захищав Харків. Вирішив він забрати із собою й сина. Микола планував захистити докторську дисертацію, створити патріотичний комікс...

Рада нацбезпеки та оборони припиняє діяльність в Україні партій, які мають зв’язки з РФ. Ось назви цих партій: “Опозиційна платформа – За життя”, “Партія Шарія”, “Наші”, “Опозиційний блок”, “Ліва опозиція”, “Союз лівих сил”, “Держава”, “Прогресивна соціалістична партія України”, “Соціалістична партія України”, партія “Соціалісти”, “Блок Володимира Сальдо”. Сальдо цих партій було завжди антиукраїнське. Сподіваємося, що держава їхню діяльність не тільки припинить, а й зупинить назавжди.

“Кацання пре. Але ми її крошимо”, – написав мені у ФБ Андрій Чорний, захисник Харкова, член Історичного клубу “Холодний Яр”.

І вислав фотографії убитих окупантів (не з інтернету) – від одного “асвабдителя” залишилися тільки ноги. Фото не для “слабонервних”. Цей пост вилучено з ФБ через порушення правил спільноти. Хоч фото я не публікував. І тут не публікую.

Чемна дівчина записала на відео свій вірш, де є слова, звернені до окупантів: “Хер вам, а не Херсон”!

Депутати Луцької міської ради позбавили Анатолія Тимошука звання “Почесний громадянин міста Луцька”. “В час, коли Україна потерпає від військової агресії Росії, Анатолій Тимошук не зробив жодної публічної заяви із цього приводу та не зупинив свою співпрацю з футбольним клубом країни-агресора. І продовжує працювати на окупантів, дискредитуючи високе звання “Почесний громадянин міста Луцька”. Контрольно-дисциплінарний комітет Української асоціації футболу позбавив екстрівна національної збірної Анатолія Тимошука всіх титулів, ліцензії тренера та відлучив від вітчизняного футболу довічно.

На світліні – Василь Штефко.

ОБРАЗ СУЧАСНОЇ РОСІЇ

Дедалі більше дезертирів з російської армії. Росіянин каже: “Батальйон ССОБРа сажлі, із 40 собровцев 6 вижили, другіх сажлі. Трі состава укри унічтожили, 95-ю брігаду раз’єбали. Нет броніков, шлемов. Форма нікакая. Ми как бомжи. По нам стреляют атавсуда. Роствардія – нікого не асталось. Ми развернулись і паехали назад. На убой не захателі. Ето крах”.

Паніка ворога спонукає його добити.

Російський блогер Олександр Невзоров: “Росію чекає крах: не буде банків, армії, не буде і комп’ютерів”.

Російський білц-криг закінчить-ся білц-крахом.

Ось образ сучасної Росії.

Фото: Добровольчий батальйон “ОДЧ Карпатська Січ”.

“КІБОРГ” ГЕННАДІЙ ОЛЕКСАНДРОВИЧ ДУБРОВ (ДРУГ “БІЗОН”) (14.08.1992, СМТ КРИВЕ ОЗЕРО МИКОЛАЇВСЬКОЇ ОБЛ. – 10.04.2022, ХАРКІВЩИНА)

15 квітня в Києві відбулося прощання рідних і побратимів з вояками Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ” “Бізоном” і “Святом” (Святославом Вистуном), які загинули 10 квітня на Харківщині...

З 14 років Геннадій вважав себе українським націоналістом. “Я завжди вірив, – казав він, – що рано чи пізно ми зможемо змінити цю країну. І підозрював, що роби-ти це доведеться зі зброєю в руках. Тому я проходив різноманітні виш-кільні табори, вірив, що мені зна-добляться такі знання”.

Геннадій – учасник сокільсько-го руху, розгонів “руських маршів” у Миколаєві та Революції Гідності. Він працював начальником відділення банку, але заради боротьби покинув роботу. “Майдан дуже сильно об’єд-нав українську націю, – розповідав друг “Бізон”. – Сталося неймовір-не... Звичайний дядько з Львова, який ні не належить до якоїсь органі-зації, якого просто все це задовало і тому він приїхав на Майдан, б’ється з “Беркутом” пліч-о-пліч із таким са-мим звичайним дядьком з Донбасу. Один говорить українською мовою, інший – російською...”

Один з таких дядьків врятував йому життя. “Добре пам’ятаю, як 18 лютого [2014 р.], після мирного наступу, ми “тактично відступали” назад на Майдан. Я перечепився через купу каміння, впав на живіт, намагався перевернутися та підве-стися... Але я був у старому, дуже важкому бронешлемі. І просто по мені вже бігли люди, а по про-їжджій частині – вже бігли до нас “мусора”. У мене був саморобний вибуховий пристрій, зроблений, наскільки я зрозумів, на основі пе-тарди. Можливо, навіно було ду-мати, що він спрацює належним чином, але в той момент я вирішив себе підірвати та почав пхати цей пристрій під бронешлем... Але рап-том мене схопив дідуся років 70, підняв просто як пушинку. “Вну-чок, ти що робиш?! Тобі ще жити й жити...” – каже і дає під дупу. І, без-глуздо розмахуючи руками, я “так-тично відступаю” далі...”

Після Майдану Геннадій чима-ло часу провів у лікарнях... Але вже восени 2014 р. він вирушив на Дон-бас. Опинився в с. Пісках. У лавах ОДЧ “Карпатська Січ” брав участь у боях за Донецький аеропорт. Під час боїв був тричі контужений...

У січні 2022 р. Геннадій Дубров став учасником зустрічі “Нерозка-зани історії оборони ДАП”, організо-

ваної Музеем Майдану. І мав мож-ливість розповісти про свою участь в обороні Донецького аеропорту. Далі я використовуватиму фраг-менти матеріалу Лери Бурлакової, опублікованого на Цензор.НЕТ.

“Коли ми вже під’їжджали до терміналу, нас обстріляли, – згаду-вав Геннадій Дубров. – Ми швидко почали вивантажуватися. Яким було перше враження? Я дивлюся: а від споруди нового терміналу за-лишився лише каркас... “Бляха, і тут я проведу декілька найближчих тижнів!» Я розумів, куди їхав. Але не знав, що це буде аж настільки жор-стко. Коли ми приїхали, був уже ве-чір. Нас із «Музикантом» поставили на позицію із романтичною назвою «Ромео». У вантажному терміналі це була перша позиція з боку орків. Нашим завданням було прикривати лівий кут терміналу, там було кілька дірок, через які уроди лізли і нама-галися штурмувати нас. Уже після перших боїв ми зрозуміли, чому цей напрямок був такий важливий.

Оселилися у приміщенні бойлер-ної. З одного боку від вулиці, а з ін-шого боку від основного приміщен-ня терміналу нас відділяли картонні стіни. Вони не захищали від холоду, інколи через ці стіни до нас залітали уламки або кулі. У приміщенні були спальні місця, великий стіл біля Стіни Пам’яті, а в торці столу стояло роз-кішне велике крісло. Коли ми тільки приїхали та розселилися, я сів у це крісло і закупив – типу, життя вда-лося! Аж раптом командир оборони “Душман” з 11-го батальйону поди-вився на мене і сказав: «Ти там обе-режніше сиди. Тут позавчора хлопця пристрелили через стінку...» Я звісно не пересів (сміється)...

Аеропорт асоціюється в мене з диким, собачим холодом... І поки на вулиці було мінус 30 градусів, у нас у приміщенні було мінус 25, мінус 20. Якщо ти берці не засунув у спальник або ще кудись, то, оскіль-ки вони майже завжди мокри, воло-га в берцях миттю перетворюється на лід. Це дуже неприємне відчут-тя: коли ти вдягаєш взуття, а воно на тобі розмірзається.

Ти розумієш, що ти в повному оточенні, що можеш розраховувати тільки на себе і на тих, хто поряд. Такої атмосфери побратимства, як була в ДАП, коли ліві люди стають тобі найближчими, тому що розра-ховувати ви можете лише один на одного, я не зустрічав більше ніде на війні. Ця атмосфера класно пе-редана у фільмі «Кіборги», мені ре-ально зайшло... Сподобалося, що в цьому фільмі немає ура-патріотиз-му, ура-героїзму”.

Ось ще одна історія боротьби друга “Бізона”. “Є на війні такий за-бобон, що не можна казати «остан-ній», треба казати «крайній», – роз-повідав він. – Але коли напередодні ротації ми з «Музикантом» ішли на позицію, він сказав мені, що це «ос-танній раз». Прохід обстрілювався, і «Музикант» побіг уперед, а я за ним. Темно було – зима, пів на шосту ран-ку. На дорозі були вкриті льодом калюжі. Я став на лід, підсковзнувся і впав. І коли падав – краєм ока по-мтив, як три кулі, броньовано-за-пальні, 12,7, пройшли в районі моєї долуготі голови. Пошастило...

Потім ми дійшли до позиції, відстрілялися, все заспокоїлося, все вже було нормально. Я помотюкався на «Музиканта» за те, що він сказав слово «останній». Почало світати. Я сів на своє улюблене місце, у крісло, яке я притягнув на позицію, голова висовується над мішками, видно нейтралку, видно старий термінал, де сидять сепари, можна закинути ноги на мішки і покурити... Тож я сидів і курих. Залишалося хвилин 15 до нашого виходу з позиції, і тут краєм ока я побачив, як летить щось че-рвоне, і почув шипіння. РПГ. Спрацю-вали рефлекси – і ось я вже стою, на коліні пригнувшись, за барикадою, і в мене страшенно дзвенить у вухах. Коли контузія – декілька секунд усе бачиш ніби у сповільненій зйомці. І в цій сповільненій зйомці я бачив, як туди, де я щойно сидів, прилітали уламки. Врятували рефлекси. Потім знову почався обстріл.

Для того щоб відстрілюватися, в аеропорту потрібно було вилазити за барикади. Це ще один момент, з яким я стикався тільки на леговищі. Це реальна лотерея. Пошастить – не пошастить. Свістять кулі, ти підні-маєшся... і зовсім не зрозуміло, чим це закінчиться”.

Після ДАП Геннадій ще деякий час воював у Пісках, потім побув трохи в Києві й знову повернувся на фронт. Незабаром опинився раз-ом із “Міфом”, Василем Сліпаком, на базі підрозділу “Одін” в Урзуфі. Була надія повернутися на пере-дову вже з хлопцями з “Правого сектору”, але йому зателефонува-ли знайомі й попередили, що його будуть “брати” – за участь в акції протесту 31 серпня 2015 р. біля Вер-ховної Ради...

“Бізона” таки “взяли” і дали 6 років ув’язнення. А після року пе-ребування в миколаївському СІЗО “в одній камері разом із цілком реаль-ними бойовими сепарами” – 28 ве-ресня 2021 р. Апеляційний суд повні-стю виірвався козака.

Геннадій Дубров був земляком отамана Якова Кошового із с. Сек-ретарки, що неподалік Кривого О-зера. Вже не запитаю Геннадія, чи читав він мою розповідь про сво-го легендарного земляка. Але знаю, що “Бізон”, як і козаки Кошового, в обороні рідного краю виявляв “хо-робрість, винахідливість, затиєість і життєдайну жорстокість”. Знаю, що, як і отаман Кошовий, Генна-дій був “самородок, вожак до духу і природи”, мав значний вплив на товаришів, “які наслідували його у звитязі”, що “для недругів він був бісом”... (Під час прощання в Києві мама героя, Наталія Володимирі-на, сказала мені, що Геннадій знав про отамана Кошового).

Загинув Геннадій Дубров під час бою проти російських окупан-тів на Харківщині, в Ізюмському районі. Загинув, виконуючи бо-йове завдання у складі 1-ї Окре-мої комендантської чоти “Сокол” Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”.

Вічна слава!

Від імені Історичного клубу “Холодний Яр” та газети “Незбо-рима нація”
Роман КОВАЛЬ

ТАРАС “ХАММЕР”-БОБАНИЧ УЖЕ В КОЛІ ВОЯКІВ УПА

Торік 22 вересня Андрій Тарасен-ко, голова партії “Правий сектор”, забрав мене з дому на Курській і по-віз на зустріч із керівниками “Пра-вого сектору” – у їхній новий офіс під Києвом. Тему зустрічі не розкри-вав. Уже за дружнього вечерею друг “Летун” запропонував мені створи-ти книгу про ДУК “Правий сектор” і загалом про Національно-визволь-ний рух “Правий сектор”.

Тоді ми й ближче познайомили-ся з другом “Хаммером” – він сидів поруч. Звичайно, ми знали один од-ного давно, але щоб ось так – плече в плече – не випадало. Атмосфера була теплою. Я висловив думку, що у книзі має бути мінімум докумен-тів, а головну частину присвятити історіям українських звитязців “Правого сектору”.

Те, що друг “Хаммер” – героїчна постать, було написано на його від-критому обличчі. Було зрозуміло, що це фанатик-націоналіст, який не заважається віддати своє життя за Батьківщину. А ще в мене склалося враження, що Тарас добра людина, щира і безпосередня, чуйний това-риш, надійний у всьому і завжди.

Ми вже прощалися, коли друг “Хаммер” запропонував зробити на

пам’ять спільне фото. Я охоче пого-дився. І тепер із радістю знайшов цю світлинку, на якій ми ще разом.

І ось 8 квітня прийшла трагіч-на вістка, що в бою під Ізюмом на Харківщині загинув командир 2-го Окремого батальйону ДУК “Пра-вий сектор” Тарас Бобанич – друг “Хаммер”...

Народився він у Трускавці 15 бе-ресня 1989 р., 33 роки тому... Був людиною освіченою – закінчив юридичний факультет Львівсько-го державного університету вну-трішніх справ. З кінця 2013 р. Та-рас – учасник Революції Гідності. З 2014-го воював проти російських окупантів у складі легендарної 1-ї Окремої штурмової роти ДУК ПС друга “Да Вінчі”, Героя України. По-ховав багатьох товаришів, які впа-ли в боротьбі.

У 2019 р. Тарас Бобанич став заступником командира ДУК ПС із питань діяльності резервних підрозділів. У 2020 р. його обрали членом проводу Національно-ви-звольного руху “Правий сектор”.

Якщо мені вдасться створити книгу про ДУК “Правий сектор”, то, звичайно, один з її розділів я присвячу вірному синові України

Тарасові Миколайовичу Бобаничу. Вічна слава Тобі, друже “Хамме-ре”! Ти став в один ряд з легендар-ними вояками УПА, перед якими завжди схилився, які були Твоїм дороговказом. Тепер Ти зустрінешся з ними в інших світах. І розкажеш, як гідно їхні онуки продовжують бо-ротьбу з імперською Росією!

Слава Україні! Козакам слава!

Від імені Історичного клубу “Холодний Яр” та газети “Незбо-рима нація”
Роман КОВАЛЬ
Київ, 9 квітня 2022 р.

Цитата дня

“Якщо у свободі є ім’я, то це ім’я – Україна. А український прапор сьогодні – це прапор свободи”.

Урсула фон дер ЛЯЕН, голова Європейської комісії

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України

ТАРАС ОЛЕГОВИЧ ЛАВРІВ (6.07.1989, М. ДОЛИНА – 14/15.04.2022, М. МАРІУПОЛЬ)

Загинув Тарас Лаврів, вихо-ванець Пласту в Долині на Фран-ківщині (курінь ім. Володимира Горбового). Тарас із родини репре-сованих. Юнаком був учасником крайової пластової зустрічі, яку я організовував у Києві в серпні 2004 року. У Пласті захоплювався мис-тецтвом, був учасником крайового мистецького табору “Метаморфо-зи”. Навчався у Львівському дер-жавному коледжі декоративного та ужиткового мистецтва ім. Івана Труша та Національній академії мистецтв у Львові.

Гітарист рок-гурту “Залізний хрест”. Засновник і тренер (2-й дан АУФ) Долинського осередку Айкі-до Йошинкан (додзю Fukutsukan). Керівник і тренер Школи Бойового гопака ім. Івана Богуня в м. Долині (рівень майстерності “сокіл”). Ви-кладач, а з 2020 р. – директор До-линської дитячої художньої школи. Цілісна особистість, націоналіст.

Першого ж дня московського вторгнення поїхав до Києва. Зго-лосився добровольцем до полку “Азов”, спочатку брав участь у бойових діях на Київщині, згодом передислокувався до Маріуполя, де брав участь в обороні міста. Дружина – Юлія. Подружжя пусти-ло у світ доньок – Дарину (10 р.) і Дзвениславу (6 р.).

На світліні у футболці, виготов-леній недавно загинлим Юрієм Ру-фом (Юрко таку ж футболку і мені подарував), та з книгою про Мико-лу Міхновського, яку ми торік вида-ли з Романом Ковалем.

ЮРІЙ ЧАБАНЮК ЗАГИНУВ ЗА УКРАЇНУ

Мій синочок Юрій Чабанюк був великим патріотом, любив свою Неньку Україну, дуже добре знав історію України, всесвітню історію, правознавство, географію – закін-чив історичний факультет Київ-

Хай тобі буде тепло, Тарасе, біля Вічної пластової ватри. СКОБ! Слава Україні!

Юрій ЮЗИЧ

Від редактора “НН”. Я прияте-лював з Тарасовим батьком – ху-дожником Олегом Лаврівим. У 2014 р. він подарував мені свою картину “З походу”, намальовану 1998 року. На ній зображено двох кінних коза-ків зі списками, які, потомлені, вер-таються з походу. На жаль, син пана Олега не повернувся з походу... І висловити співчуття Олегові Івано-вичу я не можу, адже й він покинув цю землю – проти ночі на 10 серп-ня 2020 року. Відходять захисники нашого народу, творці української культури. Як сумно! І як радісно, що вони були в нашій історії, що вони посилюли козацьку міць нашого на-роду! Вічна слава батькові і синові! Любові Ярославівні, матері героя, дружині Юлії та донечкам вислов-

ського національного університету ім. Драгоманова і юридичний фа-культет Київської МАУП.

Юрій брав участь у бойових діях проти московсько-фашист-ської орди у 2015 – 2016 роках. 14 жовтня 2016 р. ми його зу-стрічали з рухівським прапором! А 25 лютого ц. р. він зразу ж звер-нувся у військкомат. На прощання накупив нам різних харчів. А вже 22 березня загинув на Донбасі. Хай віддохнуть окупанти до сьомого по-коління за наші сльози! Будь вони прокляті!

Честь і слава герою!

Анатолій ЧАБАНЮК

Післяслово. “Золота людина! – так написала про Юрія Олена Адамо-ва. – Щирий та світлий, завжди усміхнений і позитивний!” Вічна пам’ять!

ДМИТРО ВОВЧОК-“ШАМАН”

31 березня в Маріуполі загинув наш побратим, відважний воїн, хоробрий та ідейний націоналіст Дмитро Вовчок – друг “Шаман”.

Дмитро – активіст “Правого сектору”, воював у ДУК ПС, а за рік до повномасштабного вторгнення підписав контракт із 36-ю брига-дою морської піхоти.

Загинув, захищаючи Маріу-поль та свою націю.

Висловлюємо співчуття рідним та близьким! Помстимося! Картка мами Дмитра:

4731 2196 1361 0553, Вовчок Олена.

ДУК “Правий сектор”

ОЛЕКСІЙ ГУБСЬКИЙ

Ще один наш побратим поле-тів у Вирий: у бою з окупантами загинув голова Миколаївської міської організації ВО “Свобода” Олексій Губський.

У 2015 р. він пішов доброволь-цем в ОДЧ “Карпатська Січ”, яка була легалізована у складі 93-ї ОМБр та базувалася у Водяному. Згодом воював у Кримському. Наприкінці 2017 р. звільнився в резерв у званні сержанта. З почат-ком повномасштабного вторгнен-ня повернувся до складу 93-ї бри-гади. Загинув у бою. Мав 33 роки.

Вічна пам’ять і слава герою! Помстимося!

Олексій КАЙДА,
8 березня 2022 р.

УРОК МАЛОРОСАМ

СБУ перехопила ще одну теле-фонну розмову – бойовика т. зв. ДНР (чий підрозділ приперся на Херсон-щину) та його родички, яка прожи-ває в с. Тарасівці Запорізької області. Під впливом російської пропаганди жінка мала зовсім інше уявлення про “асвадителей”. Але реальність шокувала, ілюзії розбились.

“Серьожа, їдь сюди і подивися, що тут робиться!.. – кризь сльози за-питує жінка у свого небожа. – Я тобі завжди вірила! Вірила, як ти мені об’ясняв за бандерівців... я знена-

виділа їх. А тепер кого мені ненави-дити?”

Вона не знає, як вберегти своїх онучок 14-ти та 10-ти років від глуму “визволителів”. “Ми їм – ковбаси, а вони залазять у хату, насилують ді-тей і стріляють у ноги, – ридає жін-ка. – Шо мені робити? Вони ходять по селу, питають, де молоді дівчата та пропонують за них солярку”...

Ось такий “руський мір”. Ось так вони “денацифікують” Україну. Віримо в нашу перемогу над си-лами зла.

“ЗА УКРАЇНУ, ЗА ЇЇ ВОЛЮ”

ХАСАНОВ Ельнур (“АЛК” (12.03.1993, Азербайджан–27.03.2022, м. Ірпінь). Козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Азербайджанець. Кадровий військовий, воював у т. зв. Карабаху (командир відділення снайперів). Зголосився до боротьби з перших днів російського вторгнення в Україну. Побратими казали, що він “справжній чоловік, воїн, інструктор, освічена людина, світла і позитивна”. Планував їхати обороняти Харків. “Коли я бачу, як гинуть жінки, діти, літні люди, я мушу захищати їх, – казав Ельнур Хасанов. – Кожен чоловік має вийти на захист проти зла, незалежно від країни, де це відбувається”. Одружений, мав 2 дитини, дружина вагітна третім дитям. Загинув разом з Давидом Гобержишвілі, також добровольцем “Карпатської Січі”, проводячи розвідку ворожих позицій. Обидва потрапили під мінометний обстріл. А Добровольчий батальйон “ОДЧ Карпатська Січ”, як того і хотів Ельнур, уже захищає Харківщину.

МЕНАБІШВІЛІ Давид (13.01.1975, Грузія – 9.04.2022, Ізюмський р-н). Снайпер Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Грузин. Раніше служив в МВС Грузії. У 2008 р. воював у м. Цхинвалі. В Україні жив із 2015 року. Воював у складі загону грузинських партизанів у м. Лисичанську. Загинув у бою. Залишив у смутку матір, дружину та двох синів.

ШАНАВА Ніколоз (5.02.2001, Грузія – 9.04.2022, Ізюмський р-н). Козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Грузин. Служив у грузинській армії. На початку війни разом з рідним братом Лукою прибув до України, разом із ним у передовій групі Добровольчого батальйону “Карпатська Січ” вийшов з Києва на Харківщину. Загинув у бою. Неодружений. Залишив у смутку батьків.

СВИСТУН “СВЯТ” Святослав Юрійович (27.02.1992, Київ – 10.04.2022, Ізюмський р-н). Козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Закінчив Міжнародний медичний коледж, спеціальність – стоматолог, ортопед. Неодружений. Казав: “Нема часу підписувати контракти, потрібно йти вбивати ворога”. Щирий, чесний, відважний, відданий Україні, вірний товариш. З першого дня війни пішов добровольцем до батальйону “Карпатська Січ”. Загинув у бою. Батько Юрій був у бою разом із сином, важко поранений.

ВОЛИНСЬКИЙ “УК-РОП” Владислав Вадимович (14.10.1995, с. Ярмолинці Роменського р-ну Сумської обл. – 11.04.2022, Ізюмський р-н). Командир відділення Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Навчався в Коржівській ЗОШ І – ІІІ ступенів. Сімейний статус – парубок. Професійний військовий. Вмотивований на боротьбу. У 2024 – 2019 рр. брав участь у боях на Донеччині. З перших днів повномасштабного вторгнення взяв до рук зброю. За високі бойові якості вже за три дні призначений командиром відділення – ще під час бойових дій у м. Броварах під Києвом. Очоловав одне з найбездавніших відділень. Його бійці переважно віком старші за 40 років, надійні, вмотивовані. Загинув у бою. Залишив у смутку батьків.

КОНСТАНТИНОВ “ФРАНЦУЗ” Валерій Володимирович (28.08.1979, м. Кропивницький – 11.04.2022, Ізюмський р-н). Козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Сирота. Сімейний статус – парубок. Пів життя провів на заробітках. Повернувся з-за кордону захищати Україну. Мав вірного товариша. Загинув у бою.

ШЕЛЯГ “ВІТОХА” “КУМ” Віталій Григорович (24.07.1985, Черкаси – 11.04.2022, Ізюмський р-н). Козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Навчався в Черкаському державному бізнес-коледжі (фах – програмування). Вмотивований, бойовичий, рішучий. Загинув у бою. Залишив у смутку батьків.

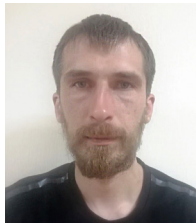

ВОРОБІЙОВ “ЗБРОЯ” “КРЕЙСЕР” Сергій Миколайович (7.10.1965, м. Кривий Ріг – 10.04.2022, Ізюмський р-н). Снайпер Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Учасник Революції Гідності, волонтер із перших днів війни. Всюди, де потрібно було рятувати країну, Сергій – у перших лавах. У 2015 – 2016 рр. воював у с. Пісках біля Донецького аеропорту. Унікальна людина, розбирався у всіх видах зброї. Відповідальний, спокійний, глибоко вмотивований. У перший день вторгнення він поїхав на захист Києва. Загинув у бою. У смутку залишив батьків, дружину Олю та синів Сергія та Євгена – всі вони мешкають у м. Кривому Розі Дніпропетровської області.

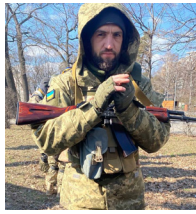

ЗАХАРЧЕНКО “ДЖИН” Олександр Григорович (8.09.1964, село Майданецьке Тяльнівського р-ну Черкаської обл. – 16.04.2022, Ізюмський р-н). Козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”.

Закінчив Таращанський коледж. Технік-електрик, енергетик, столяр. “Ми люди вільні, – сказав він незадовго до смерті в інтерв'ю Сергієві Лойку, – й будемо зубами гризти тих, хто нам хоче диктувати. Ми їх переможемо і виженемо зі своєї землі”. Загинув у бою. Залишив у тузі дружину, дочку Маргариту (5 р.) і сина Захара (6 р.).

ЛІНКІН “ЛІНКОЛН” Олександр Валерійович (10.03.1985, село Первомайське Ясинуватського р-ну Донецької області – 16.04.2022, Ізюмський р-н). Інженер-будівельник, козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”. Закінчив Донбаську національну академію будівництва та архітектури. З братом мав бізнес у Києві. Мамонівний, відповідальний, дружний. Уміло будував окопи. Піклувався про покинутах на війні собак. Сімейний стан – парубок. Загинув під час виконання бойового завдання. У закурі залишив матір та рідного брата.

ФЕДОРАК “ШАХ” Ігор Ігорович (21.03.1993, с. Ісаків Глумецького району Івано-Франківської обл. – 16.04.2022, Ізюмський р-н). Козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”.

“Шлах” – це людина-усмішка, ніколи нікому ні в чому не відмовляв, – розповідав побратим. – Це справжній воїн, я ніколи не бачив в його очах страху. Неймовірно люблячий батько і чоловік”. Загинув у бою. Залишив у смутку батьків, дружину Олю з дворічним сином Остапом, брата Михайла, сестер Алісу, Надію та Ольгу. “Це найкращий брат, про якого може тільки мріяти сестра, найкращий батько і дядько для племінників, яких любив як своїх. Це людина, яка завжди приходила всім на допомогу – і рідним, і чужим. Хто знав Ігоря хоч день, ставав йому як рідний, і всі лише запитували, чи це всі українці такі, як він”, – згадувала одна із сестер.

СКРИПІН “ТОР” Станіслав Геннадійович (28.08.1966, м. Первоуральськ Свердловської обл., РФ – 17.04.2022, Ізюмський р-н). Інженер із приладів та електроустаткування, козак Добровольчого батальйону “ОДЧ Карпатська Січ”; звання – старший лейтенант запасу ЗСУ. Походив з української козацької родини, виселеної до Сибіру. Проживав у військовому місті за Уралом. Повернувшись до Києва, закінчив Національний авіаційний університет. Військовий десантник. Із дружиною Іриною жив у злагоді й любові. У найгарячіший на фронті час, після чергування, він ще 2 години продовжував спостереження, виявив ворожий танк і передав точні координати побратимам. За 20 хв. танк було спалено. Загинув у бою. “Тор” завжди казав, що потрібно навчати молодих. У молоді здобув високий авторитет. Для мене як для командира це найбільша втрата, – сказав командир відділення “Тур”. – Людина кремінь. Думаю про нього, я згадую фразу “Вогонь запеклих не пече”.

Вічна слава!

Добровольчий батальйон “ОДЧ Карпатська Січ”

РОСІЙСЬКУ “КУЛЬТУРУ” – НА СМІТНИК ІСТОРІЇ

Іванка Біла-Кондратьєва на своїй сторінці у ФБ розповіла, що знайома – вчителька російської мови та літератури – сказала їй: “Я дуже рада, що більше не працюю в школі. Бо, мабуть, мені важко було б навчати дітей мови, яку я зненавиділа, мови, якою пуйло дає команди на вбивство українців. Зненавиділа і літературу «расей», бо що ж це за література, яка виховує моральних виродків, убивць, гвалтівників. Ненавиджу всіх і все, що пов'язане з «расеєю». Ніколи не забуду, ніколи не пробачу!” “Денаціфікація? – прокоментувала Іванка Біла-Кондратьєва. – Ні? Дерусифікація”.

Цю історію я поширив на свою сторінку у ФБ. У відповідь – коментарі, зокрема Андрія Карповича. Наша з ним розмова вийшла повчальною, можливо, навіть історичною – через її важливі висновки. Ось вона.

– Рік тому пішов на культурний злочин, – написав Андрій Карпович, – відніс кілька десятків книг російською мовою на смітник. Внутрішня боротьба була довгою, але перемогли гідливості та ненависть до цієї мови через її носіїв.

– Це не культурний злочин, це санация, – відповів я.

– З дитинства люблю читати, а тепер викидаю знайомі та улюблені книги. Якби колись мені про таке сказали, я не повірив би, але сталося.

– Цей ваш приклад треба пропагувати. А то, бувало, приходиш в українську родину, підходиш до полиці, а там – Лермонтов, Пушкін, Тургенев, Толстой та інші чужі авторитети... Одна радість, що все це не читється десятиліттями, покривається пилом.

– Для багатьох книги не тільки прикраса інтер'єру, а й старі друзі, і прощатися з ними важко. Я попросився з трьома десятками, але ще маю чимало, й вагаюсь. Тут ще питання в тому, що ані діти, ані внуки

читати таку літературу не хочуть, тож шлях один – на смітник, як не сумно.

– Сумувати не варто, тільки радіти. Дмитро Донцов писав, що спершу українців завоювали російські класики, а потім прийшли чекісти у шкіряних та Червона армія. Ваш вчинок мудрий, і шкодувати нема за чим. Ви – приклад для наслідування.

– Дякую. Продовжу санация. – Я давно викинув російські книги, єдина, за якою шкодую, це Салтиков-Шедрін, бо він так висміяв кацапів, що просто клас, показав їхню нищість та убогість...

– Ви мені додали наснаги, бо з книгами ще й пов'язані якісь спогади, але маю ту залежність побороти і справді перейти ментально на новий якісний рівень.

– Ви вже перейшли на новий якісний рівень, тільки варто відкинути сумніви і іншим радити так чинити.

– Так, погоджуюсь. Маю деяку війну з собою. Першою перемогою вважаю перехід на українську одразу після служби в советській армії. Це був 1980 рік. Я вчився у школі з російською мовою викладання, потім – армія, технікум, і раптом з'явився внутрішній протест проти російської. З тих пір і досі принципово виступаю за українську в Україні.

– Коли робиш правильну справу, сумніви – це зло.

– Це точно.

Ось така відбулася повчальна розмова 7 квітня 2022 року.

Отже, звільняймо свій життєвий простір від російської “культури”, заповнюймо його книгами дорогих нам людей – Олени Теліги, Олега Ольжича, Василя Стуса, Василя Симоненка, Ліни Костенко та інших рідних за національною належністю і духом.

Роман КОВАЛЬ

“НЕ БУДИ ЛИХО...”

Знаєте, хто найстрашніший вояк? Це український дядько 45 – 55 років. Який сказав: “Сину, ану спочатку я. Бо я вже пожив і готовий постояти і за тебе, і за твоїх дітей. І якщо потрібно – померти”.

Зараз тисячі таких дядьків йдуть у військомати або в тероборону.

Маючи довід у 2014 – 2015 рр., скажу: це страшні люди. Бо вони на війні не задля адреналіну і навіть не через якусь ідеологію. Вони там на ро-бо-ті. Як сіно косить. Або машину ремонтують. Так само, як дядько різьє кабанчика на

Покрову, він різьє окупанта. Це звичайна справа. Навіть і кабанчика того йому жаль, але таке життя. І помирає дядько з філософським ставленням: ну, що ж, добре пожив.

Сидить дядько, чистить автомата, і не скажеш про нього, що він шойно заваляв танка. Мов кабанчика.

У Москві так нічого й не навчилися. Хоч мали досвід війни з нами з 2014-го... Не буди в українському дядькові лихо.

Володимир ГАЛАГАН

ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ

Видання Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через “Нову пошту”, переказавши кошти на картку ФОП Р. М. Ковалю у Приватбанку 5169 3305 1039 3322, а у випадку пожегерт – на картку Р. М. Ковалю у Приватбанку 5168 7554 4667 0339.

Переславши гроші, просимо через електронну пошту kovalroman1@gmail.com або вайбер +38066-211-41-85 замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки.

Номери телефонів для довідок: 067-726-30-36, 066-211-41-85, 044-242-47-38.

Ось ціни без вартості пересилки:

[HTTP://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги: (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):

“Микола Міхновський: спогади, свідчення, документи” Романа Ковалю і Юрія Юзича – 350 грн.

“Полковник Болбочан: спогади, свідчення, документи” – 250 грн.

“Жінки у Визвольній війні: історії, біографії, спогади. 1917 – 1930” – 300 грн.

“Житомирщина в боротьбі” Романа Ковалю – 275 грн.

“Батькам скажеш, що був чесний” Романа Ковалю – 280 грн.

“Здолати Росію” Романа Ковалю – 240 грн.

“Сумщина в боротьбі” Р. Ковалю, В. Моренця та Ю. Юзича – 275 грн.

“Яків Орел-Гальчевський: боротьба і філософія боротьби” Романа Ковалю – 90 грн.

“Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 150 грн.

“Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 250 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалю – 130 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 140 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 275 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 400 грн.

Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14, Київ, 03049.

“Сумщина в боротьбі” Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича – 225 грн.

“Подєбрідський полк” Армії УНР Р. Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 2) – 100 грн.

“Подєбрідський полк” Армії УНР Романа Ковалю, Віктора Моренця та Юрія Юзича (т. 3) – 200 грн.

“Крізь павутиння змосковщення” – 100 грн.

“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 100 грн.

“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалю – 200 грн.

“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалю – 350 грн.

Сердечно дякуємо за підтримку газети “Незборима нація”!

Ігор СМЕТАНСЬКИЙ (Калуш) – 300 грн.

Віктор ДРУЗЬ (с. Зорине, Сумщина) – 260 грн.

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

Її редактор Р. Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу ХХ ст. Ця газета – про долі УСС, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, вояків АТО, а також про кобзарів, письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу.

Наш індекс – 33545.

Індекс 87415 – для передплатників Донецької та Луганської областей.

КНИЖКОВА КРАМНИЦЯ “ОТАМАНІЯ”

Книжки Історичного клубу “Холодний Яр” можна придбати через крамницю “Отаманія”. Ось тут: <http://otamania.in.ua>

Редактор Роман Коваль

Верстка Анна Воловник
Коректор Надійка Овчарук

Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський, Владислав Карпенко, Люба Криворот

Технічний директор Максим Селюжкін

Адреса для листування 03049, Київ, вул. генерала Геннадія Воробйова (Курська), буд. 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 kovalroman1@gmail.com Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325.

Наклад 1000 примірників. Видруковано 25.04.2022 р. ТОВ “Прес Корпорейшн Лімітед” Номер замовлення 2010316

Засновник Роман Миколайович Коваль

“Незборима нація” – газета для тих, хто хоче знати історію боротьби за свободу України